

SCÉNÁŘ REPORTÁŽE

Věznice provázely Zuzanu Bílkovou již od narození. V jedné z nich se totiž v roce 1951 málem narodila. Její matka byla jako mnoho jiných tehdy odsouzena za velezradu.

Byla to neděle, a velitel věznice, jak moje maminka vždycky vyprávěla, dovolil, aby maminku převezli teda do porodnice Na Karlově, kde jsem se odpoledne narodila. Pak jsem žila asi dva měsíce s maminkou na Pankráci v té věznici, ale pak jsem tam onemocněla sepsí čili otravou krve, protože tam samozřejmě nebyly podmínky pro malý dítě dvouměsíční... Mám dokonce dodnes z té doby jizvy na nohách a na rukách po těch bolácích.

Do návratu obou rodičů vychovávali Zuzanu Bílkovou dědeček s babičkou. Rodina žila více méně poklidně, přesto bylo její dětství poznamenané.

Já jsem vyrůstala pořád s dospělýma, neměla jsem sourozence, vyrůstala jsem s rodiči, pak s prarodiči, vlastně jsem si neuměla s vrstevníky moc povídat neuměla jsem si s nima hrát.

Po základní škole vystudovala střední všeobecně vzdělávací školu a knihovnickou nástavbu. Přišel rok 1968, který byl plný naděje.

Bylo mi sedmnáct. Moji rodiče okamžitě vstoupili do Klubu angažovaných nestraníků a K231, a oni tam okamžitě vstoupili spolu se všema svýma tedy spoluvězni tehdejšíma a vězenkyněma. a pamatuji si, že na prvního máje 68, bylo nádherný letní teplý počasí, a já jsem šla s kamarádkou jsme šly prostě dobrovolně jako ne do průvodu, ale do centra, jo, a všichni byli nadšený, všichni prostě doufali, že se to votočí, že si můžeme teda začít říkat, co si myslíme.

Sotva se země svobodně nadechla, do Československa vtrhla okupační vojska.

A potom teda ten srpen. Brzo ráno začali si ty známí volat mezi sebou: „Podívej se, my máme pod voknama ruský tanky“.

Český národ začal pomalu, ale jistě zapomínat, jak chutná svoboda...

Ale když se upálil Jan Palach, tak nám bylo těch vosumnáct a my sme z toho byli samozřejmě zoufalí a nejhorší je, že to vlastně moc těch lidí neprobudilo nebo nikoho, že jo, ty komunisti to sevřeli ještě pevnějc.

V roce 1989 přišla sametová revoluce. Zuzana Bílková byla nadšená ze společenských změn. Konečně mohla cestovat do ciziny.

Ale nade všechno si cením tý svobody. Pro nás to jako letět do Kanady bylo to samý jako letět na Mars.

Komunistický režim při uplatňování své pokřivené ideologie necouvl ani před násilným rozdělením dítěte a matky. Začátek života Zuzany Bílkové komunismus krutě poznamenal, nyní už na něj - naštěstí - nemá vliv. Zuzana Bílková má pro dnešní generaci vzkaz:

Já na to často myslím, souvisí to s tím šedesátým osmým i osmdesátým devátým, devadesátým, že ta svoboda není zadarmo nebo že je strašně důležitá a strašně lehce se o ni dá přijít.